

Рат против СР Југославије 1999. године отворио је нову фазу свјетске историје. Она се свела на нову декларацију независности САД: независности од међународног права и од ограничења сопствених војних интервенција контрастилом, које више није било нестанком Совјетског Савеза. Тако су САД могле да крену у освајање свијета.

Није ово никакво претјеривање: освајање је најавио Џорџ Буш старији као “нови свјетски поредак” – исти термин је користила нацистичка Њемачка, додуше само у односу на Европу. Америчко освајање се не врши старомодним мусолинијевским махнитањем или хитлеровским расистичким дивљањем. Стил је различит, узроци и циљеви су различити, али многи поступци и резултати су слични.

Сукоби у Југославији искоришћени су као изговор за америчко збацивање стега посљератног система. Као и обично, изговор је био моралан: страховита пропагандна кампања приказивала је сукобе у Југославији, који су имали сложене економске, историјске и политичке узроке, као прости случај борбе добра против зла. Срби су били зли, упоређивани су са нацистима и Хитлером. Несрби су били невине жртве. За “међународну заједницу”, што је еуфемизам за велике силе предвођене Сједињеним Државама, тврдило се да има моралну обавезу да дјелује војно да би спасла невине жртве од злих Срба.

Био је потребан бескрајан низ лажи, искривљавања и прећуткивања да би се у јавном мњењу пласирала и потом формирала тако поједностављена верзија догађаја. Има нас који упорно раскринкавамо те лажи, али оне још увијек бујају као и прије.

Без обзира на то ко је коме шта урадио, југословенски сукоби су промишљено искоришћени у циљу лажирања малог рата за који је НАТО био сигуран да ће га добити изван првобитног одбрамбеног појаса Атлантске алијансе. Ово је означило ново доба у којем Сједињене Државе могу да увуку западну Европу у свој подухват глобалног

“Крсташки поход малоумника”

Пише: Дајана Џонстон
недеља, 22 јануар 2012 13:12

газдовања. Наравно, никада се то не назива “освајањем свијета”. Понекад се назива “хуманитарном интервенцијом”, понекад “ратом против тероризма”, а понекад је само ријеч о “обезбјеђивању стабилности” или “унапређењу демократије” или “смјени режима”.

Увијек постоје нове “пријетње” с којима се суочава “међународна заједница” – приступ енергентима, електронски рат, недисциплиноване државе – и наравно, “геноцид”. Ако се све то пажљиво преиспита, онда је јасно да се пред нама одвија пројекат освајање свијета који, наравно, неће и не може успјети. “Како” и “зашто” су у том пројекту иста ствар. План није скован у неком капиталистичком штабу, нпр. у групи Билдерберг. Ово није ни завјера ни националистички покрет. Нема острашћеног националистичког говорника који подстиче амерички народ да заузме свијет. У ствари, већина Американаца врло мало мари за остатак свијета. Вјероватно не желе да га освоје. Не, ово освајање свијета је првенствено ствар институционалне инерције.

Јануара 1961, у свом опроштајном говору, одлазећи предсједник САД генерал Двајт Д. Ајзенхауер упозорио је на утицај снаге коју је назвао “војно-индустријски комплекс”:

У државним пословима морамо се чувати присвајања неовлашћеног утицаја...војно-индустријског комплекса. Могућност катастрофалног успона погрешно засноване моћи постоји и постојаће... Само будна и добро обавјештена јавност може да правилно усклади преплитање огромне индустријске и војне одбрамбене машинерије са мирним методама и циљевима ради очувања безбједности и слободе.

Ајзенхауер није предлагао разградњу војно-индустријског комплекса. Он је само упозоравао “будну и добро обавјештену јавност” да не дозволи да он измакне из руку. Авај, “будна и добро обавјештена јавност” чврсто спава готово пола вијека. Првобитни израз гласио је “војно-индустријско-конгресни комплекс”. Главно законодавно тијело САД јесте битан дио цијелог комплекса зато што чланови Конгреса редовно гласају за војне намјене у корист својих изборних јединица. Под притиском индустријских

финансијера, Конгрес чак гласа о системима наоружања које Пентагон не тражи и са којима не зна шта да ради. То је систем који се финансира из државне касе и који непрестано повећава војну потрошњу, па се све више оружја истражује, развија и производи. Тако су изабрани народни представници дио друштвено-економског система који разара демократску контролу над битним питањем рата или мира.

Овај војно-индустријско-конгресни систем захтјева да се скуп системи наоружања повремено користе. Иначе, јавно мњење би могло да се пробуди и да пита зашто се новац пореских обвезника троши на оружје умјесто на школе, болнице, здравствену заштиту или за мостове који се неће рушити. Оружје се мора тестирати у стварним ситуацијама, мора се трошити и демонстрирати за продају државама клијентима. Тако овај комплекс ствара потребу за идеолошким оправдањем рата. Преко 40 година, “комунистичка пријетња” је била довољна.

Комплекс је накратко био у стању шока када је све покварио Горбачов изненадним окончањем хладног рата. Шта да се ради без њега? Моћни “трустови мозга”, које финансирају приватни индустријалци и сервисни војно-индустријски комплекс, наставили су да смишљају нове “пријетње”. Пронашли су тероризам и кршења људских права. Сада покушавају да оживе “руску пријетњу”.

Има много начина да држава попут САД слиједи своје економске интересе, а има и много важних послова који би могли профитирати и од мање ратоборног дјеловања. Утицај комплекса на спровођење политике диктира опције које су понекад сасвим ирационалне. Дипломатија и преговори постали су вјештине које изумиру јер су пријетње војном акцијом ефикасније. Има људи који су још способни да воде преговоре, али се они маргинализују. Војно-индустријско-конгресни комплекс има сопствену институционалну инерцију која измиче свакој јасној и свјесној контроли. Унутар овог механизма који сам себе покреће, појављују се групе и индивидуални стратези са идејама како да се користи комплекс. Један од најутицајних појединаца је Збигњев Бжежински, чји је отац био пољски амбасадор у Канади. Бжежински је изразио своје стратешко размишљање у значајној књизи, *Велика шаховска табла*. Он даје приоритет изолацији Русије од западне Европе у циљу спречавања складног уједињења евроазијске копнене масе, које би значило крај хегемоније Сједињених Држава.

У односу на Југославију, постојао је утицајни хрватски лоби, а још увијек је јак и богат албански лоби. Ти лобији, који тврде да представљају неку етничку групу у САД, утичу на америчку политику на начине који могу бити сасвим супротни ономе што би се могло сматрати америчким националним интересом. Њихов успјех долази од чињенице да

њихови циљеви могу испуњавати виталне потребе војно-индустријског комплекса проналажењем непријатеља и објављивањем похода – за демократију, за људска права, против злих диктатора, против тероризма итд. Ови походи представљају оправдање за америчку бескрајну производњу оружја.

Југославија као експериментални терен – Прокламовани идеали се крше делима предузетим у њихове име. Поступање са Србима од стране “међународне заједнице” у име “људских права” представља стално кршење људских права. Није само ријеч о томе да им је земља бомбардована и раскомадана – што још није завршено. Горе од тога је што се они третирају као нечисти и прокажени од сила које су их бомбардовале и отеле им земљу, и што их на стуб срама додатно прикива срамни Хашки трибунал, који финансира НАТО, за све оно што је њима учињено.

Већ скоро две деценије Срби су покусни кунџи у експерименту једне велике силе. Они су покусни кунџи у експерименту пропагандне демонизације. Ријеч је о експерименту са различитим актерима: за почетак њемачки медији, потом америчка фирма за односе са јавношћу Рудер-Фин, која је радила заједно са сецесионистичком владом Фрање Туђмана, врло активни хрватски лоби у САД и Канади, исламска странка Алије Изетбеговића, албански лоби у САД и један број америчких политичара, као што је бивши сенатор Боб Дол и покојни конгресмен Том Лантош. Пропагандне технике које су се користиле против Срба могу се користити против било које државе коју САД одаберу као мету.

Срби су били покусни кунџи у коришћењу оружја са осиромашеним уранијумом. Били су покусни кунџи у бацању беспомоћне владе на кољена бомбардовањем из ваздуха. Како је велика већина земаља у свијету беспомоћна пред америчким бомбардовањем, ово би могло да се деси скоро свакоме. Били су покусни кунџи у експерименту политичког преврата, на чијем челу се налазио *Отпор*, који је финансирала и обучавала влада Сједињених Држава, најприје да се умијеша у изборни процес у Југославији.

Отпор

је наставио да служи својим америчким господарима ширењем лажних револуција у Грузији и Украјини.

Били су покусни кунџи у скандалозном судском експерименту у Хагу. Они су још увијек покусни кунџи у срамној реализацији уцјене и завођења – помоћу штапа и шаргарепе – коју спроводи Европска унија, која већ деценију нуди илузију чланства у ЕУ да би натјерала српске лидере на сталне уступке. . . за које повремено добијају мрвице, али никада признање да Србија има право на правду или чак на постојање.

И Албанци су покусни кунићи. Међутим, у лабораторијским експериментима неки пацови се море глађу, а неки се дебљају. Албански лабораторијски пацови су се дебљали. Свакако не за своје добро. Косовски Албанци су искоришћени као пиони да би се постигла два циља:

- Да би се даље слабила и разбијала Југославија, једина од СССР-а независна социјалистичка држава у Европи која је имала блиске везе са трећим свијетом, нарочито са арапским земљама, преко Покрета несврстаних. САД су жељеле да избришу сваки траг таквих стремљења, као и да ослабе Србију као могућег савезника Русије.
- Да би се НАТО-у обезбједила “хуманитарна мисија” као изговор за промјену сврхе алијансе од одбране чланица у ванпросторне операције свуда у свијету гдје САД одлуче да интервенишу и да би се изградила база Бондстил, као дио плана о ширењу америчких база на исток, према Русији и Блиском истоку.

За оне који су били спремни да схвате, ово је било очито и у оно вријеме. Од тада је право значење “крсташког похода лудака” постало јасније. Посљедице “похода” су катастрофалне: на стотине хиљада неалбанаца очишћено је са Косова, српске православне цркве и манастири спаљени су и уништени. Етничка мржња је дигнута до тачке кључања. Ово је прави кључ за ону стару “подијели и владај”. Чак ће и Срби са Косова молити своје НАТО мучитеље да остану да би их заштитили од Албанаца, који су добили дозволу да тероришу Србе и неалбанце на Косову.

Шта могу Срби да ураде да би превладали свој статус прокажених? Брз и кратак одговор гласи, ништа. Истина је сурова. Срби не могу ништа да ураде зато што су велике силе закључиле да су им у том региону потребни прокажени, да би друге држали под контролом, а за прокажене су изабрани Срби. Не постоји ништа што Срби могу да ураде – али би Американци и Европљани могли да ураде барем нешто. Најприје би требало да се пробуде из дубоке политичке коме.

У мају 2000, конзервативни члан њемачког Бундестага, Вили Вимер, присуствовао је конференцији на високом нивоу у Братислави о ширењу НАТО на Балкан. Налазио се тамо у својству потпредсједника Парламентарне скупштине Савјета Европе, скупа са вишим војним функционерима и предсједницима влада. Конференцију је организовао

“Крсташки поход малоумника”

Пише: Дајана Џонстон
недеља, 22 јануар 2012 13:12

Стејт департмент и Институт “Амерички подухват”, познато легло неоконзервативних ратних стратега. У писму Герхарду Шредеру, тадашњем њемачком канцелару, Вимер је набројао закључке Братиславске конференције, укључујући ове кључне тачке:

- Рат против СР Југославије водио се да би се исправила погрешна одлука генерала Ајзенхауера у току ИИ свјетског рата, да се америчке трупе не стационирају у Југославији. Из стратешких разлога, америчке трупе морају бити стациониране тамо, да би се надокнадила пропуштена прилика из 1945.
- Косовски рат је преседан који треба слиједити у будућности.
- Србија мора бити трајно искључена из европског развоја.
- У свим процесима, право народа на самоопредјелење мора добити предност над свим осталим одредбама или правлима међународног права.

“Право на самоопредјелење” значи у пракси да се мањине користе за разбијање постојећих држава. Преовлађујућа идеологија глобализације, коју спремно прихвата највећи дио западне леве, јесте да су “права” прије свега “мањинска права”. Већина је сама по себи угњетачка. Ово подрива легитимност националних држава одоздо, као што их економска глобализација и ЕУ подривају одозго. Жељени ефекат је слободно поигравање економских сила, потпомогнутих војном силом, при чему између њих остаје веома мало демократске контроле.

Вимер је додао своје опште запажање: “Изгледа да је америчка страна, ради сопствених циљева, спремна да подрије, на глобалном плану, међународни правни поредак који је настао као резултат два свјетска рата који су вођени у прошлом вијеку. Сила треба да

стоји изнад права. Гдје год да се испречи међународно право, треба га уклонити.”

Да би оправдала “трајно искључење Србије из европског развоја” ЕУ непрестано поставља све строже услове за њен коначни пријем. Најприје Београд мора да прекрши свој устав и да испоручи Милошевића у Хаг. То није било довољно – цијело ратно руководство Србије, функционери и официри који су покушали да бране своју земљу од НАТО бомбардера из ваздуха и од албанских сепаратиста на земљи, морало је бити отпремљено у Хаг због учествовања у “заједничком злочиначком подухвату”. Ни то није било довољно. Ухапшен је Караџић и послат у Хаг, али ни то није довољно. Чак и да се у Хаг пошаље довољан број Срба да се задовољи холандска влада, захтјев ће се промијенити у признавање независног Косова. Увијек ће се наћи нешто ново, нешто више од оног претходног.

Милошевић је проглашен диктатором и “екстремним националистом”. Тако су САД подржале његову смјену правим легалистом Војиславом Коштуницом. Врло брзо, испоставило се да је и Коштинца “екстремни националиста”. Тако је замијењен Борисом Тадићем. Међутим, Вилијам Вокер, амерички агент који је, мање-више, измислио “масакр у Рачку”, искоришћен као изговор за косовски рат 1999, каже да је Тадић једнако лош као и остали. [1] Тадић, каже Вокер није “ни умјерен ни разуман” и штавише, “сваки сљедећи режим” у Београду “наставља са истим запаљивим националистичким тврдњама које је износио Милошевић да би оправдао политику репресије, етничког чишћења, систематског силовања, пљачке и убистава, што није виђено у Европи од времена Другог свјетског рата.”

У међувремену, у Босни, САД су најприје подстицале умјереног Милорада Додика да замијени тврдо националистичке вође Републике Српске. Међутим, сада се демонизује Додик. Како се то ради? Најприје је Харис Силаџић, обучен за односе с јавношћу, исламиста који говори енглески и који је преостао из Изетбеговићевог режима, испоставио захтјев да се Босна централизује укидањем Републике Српске и ревизијом Дејтонских споразума. Силаџићев захтјев би значајно предају власти у цијелој Босни већинској групи, муслиманима.

Додик је на то одговорио да би у том случају Република Српска могла одржати референдум о независности. Уосталом, ако је Косову дозвољено да се одвоји од Србије, зашто не може Република Српска да се одвоји од Босне? Зато што је српска, ето зашто. У медијима се зачуо вапај: Срби поново изазивају рат. Срећко Латал упозорио је фебруара 2009. да ће, ако Република Српска прогласи независност, Хрватска послати трупе да интервенишу. Хрватска је чланица НАТО-а – не само *де фацто*, као што је био

“Крсташки поход малоумника”

Пише: Дајана Џонстон
недеља, 22 јануар 2012 13:12

случај када су хрватске снаге, уз помоћ САД, прогнале српско становништво из Крајине 1995. године, него и *де јуре*

.

Џејмс Лајонс је оптужио тада премијера Додика, за “опонашање постепеног пута Црне Горе ка независности” – пута који је, да кажемо успут, ружама посула “међународна заједница”. [2] Бивши аналитичар Међународне кризне групе закључује, међутим, да “Република Српска није Црна Гора, а разбијање Босне би било насилно и вјероватно би резултирало уништењем Републике Српске.”

Нема разлога да вјерујемо да је рат НАТО-а против Срба завршен.

Руска паралела – Југославија је искоришћена као експеримент у којем се користе мањине у мултиетничкој држави за њено разбијање на мале зависне сателитске државе. Чини се да је главно мјесто гдје би се могле примени лекције из ове лабораторије Русија. Ово је несумњиво било у главама неких стратега који су управљали америчком војном силом у правцу Југославије. За неке од њих, Југославија је била минијатурни Совјетски Савез.

Један од њих био је очито Збигњев Бжежински. Он још ратује с Русијом која ће држава владати земљама између Пољске и Русије, нарочито Украјином, која је наизмјенично била дио Руског и Пољског царства. Многи људи на Западу су заборавили да је Пољска некад била велико царство, а већина Американаца сигурно нема појма да је нешто такво икад постојало. Тако Бжежински непрестано говори о “руској пријетњи” Украјини, док Сједињене Државе граде базе свуда око Русије и траже да се Украјина придружи НАТО пакту. Нико не говори о “пољској пријетњи” зато што изгледа да се само Пољаци (и други у региону) сјећају пољске владавине Украјином.

“Крсташки поход малоумника”

Пише: Дајана Џонстон
недеља, 22 јануар 2012 13:12

[3] ~~... ..~~